

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema LXXXV.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

nullo excepto siue iuuenis, siue viri, siue senis floribus sit similis: Siue pauper sis, siue diues, siue fœmina, siue vir, siue doctus, siue indoctus, siue infirmus, siue robustus sis, &c.

Quemadmodum vnus introitus est omnibus ad vitam (Sap. 7. v. 6.) ita & similis exitus, q. d. Omnibus est moriendum, siue principes sint, siue bubulci. Perpetuum hoc est fœdus, quod morietis, quia omnis caro est fœnum, Syrac. 14. v. 18.

Quoties ergo egrederis in campam, hortum, pratium vel agrum, & aspicias graminia seu flores, recole, en hic speculum nostræ mortalitatis nobis ob oculos ponitur.

Ac quemadmodum nos non extollete vel magnifacere (quia instar graminis, floris vel fœni sumus) ita nec alios homines cuiuscunque gradus sint, & licet florere nobis videantur dignitate, opibus, nobilitate, forma, ingenio vltra quam par est admirari debemus: Cogita, quod FLORES sint, præterea nihil, & exclama cum Dauide, Ps. 39. v. 7. Vniuersa vanitas profectio OMNIS VIVENS. In Germ. *Nich/wie so gar nichts seynd doch alle Menschen.* Ideoque IN DEVM confidamus potius, qui vt vitæ, ita & mortis nostræ habet imperium, Sap. 16. de cæteris vide in 1. parte Prom ptuarii, pag. 510.

F I N I S.

T H E M A L X X X V.

1. Pet. 4. v. 17. 18. 19.

Tempus est, vt incipiat iudicium à domo Dei. Si autem primum à nobis, quis finis eorum qui non credunt Dei Evangelio? Et si iustus vix saluatur: impius & peccator vbi erunt? Itaque & hi qui patiuntur secundum voluntatem Dei, fidei creatori commendent animas suas in beneficentia.

D I S P O S I T I O.

Nihil est q̄ citius abstrahit homines à Christianismo &

& professi
Id Petrus
Ideoq; ip
mat fratres
veritate: sed
non detrect
te doctrine
Vt ergo &
dignos nost
quam in pes
strahere,
perpendam

Tempus
Dei hic mo
quod suos
uertat in im
exerceatur
illi vniue
tare velint
Tanto a
persecution
timur vt hon
qui glorific
Hoc Apol
vincio Pet
de de quo p
in initium ec
lectem. 25. v.
nue. mco
ctis? non
49. v. 12. E
calicem, bil
ni? Non ctis

& professione fidei, quam crux, persecutio & tyrannorum
truculentia.

Id Petrus experientia edoctus optime nouit.

Ideoq; ipse confirmatus (ex præcepto Christi) confir-
mat fratres ne ob crucis rigorem resiliant à semel agnita
veritate: sed potius, si ita opus sit, & necessitas postulet,
non detrectent sanguinem suum profundere pro verita-
te doctrinæ Euangelicæ.

Vt ergo & nos sciamus quomodo nos gerere debeamus
dignos nostræ professione: & quam possimus tam extra
quam in persecutione consolationem sub finem vitæ no-
stræ habere, nostrasque animas in tutum collocare, agite
perpendamus prælecta verba Petri.

I. Pars.

Tempus est, inquit, vt iudicium incipiat à domo Dei.
Dei hic mos est (vult Petrus auditoribus suis indicare)
quod suos fideles castiget & affligat, antequam animad-
uertat in impios. Tempus est in hac vita nempe, vt iudiciū
exerceatur Dei, quo magis pateat, qui Deum vere colant
illi vnicè fidant ac Euangelii causâ persecutiones tole-
rare velint.

Tanto æquiori autem animo vera Ecclesia ferre debet
persecutiones, quia pro Christo perferuntur, ac non pa-
timur vt homicidæ, fures, aut facinorosi, sed vt Christiani,
qui glorificant Deum in hac parte.

Hoc Apostolo autem non temere in buccam venit sed
vaticinio Prophetæ Ieremiæ confirmat, nunc illud temp^o
esse de quo prædixerint Prophetæ, & euentum suū fortiri,
vt initium correctionis ab Ecclesia fiat. Sic autem legimus
Ierem. 25. v. 20. Ecce in ciuitate quæ denominata est à no-
mine meo ego incipio, & vt innocentes ac immunes
eritis? non eritis immunes. Ac rursus idem Prophetæ cap.
49. v. 12. Ecce quibus non erat iudicium vt biberent
calicem, bibentes bibent: & tu quasi innocens relinque-
ris? Non eris innocens sed bibendo bibes: q. d. Ego castigo

Vu 3 meos.

meos electos liberos quos diligo ardentem, hinc colligere potestis quæ pœna mansura sit impiis ac sceleratissimos. Vnde mox in prælecto textu sequitur, si iustus vix saluatur: impius & peccator vbi comparebit?

Hæc verba ex cap. vndecimo Prouerb. v. vlt petita sunt: si iustus in terra recipit plagas & affligitur, quanto magis impius & peccator. Hoc est: si magna cum difficultate ac inter multas ærumnas ac tentationes, ii qui in Christum credunt, & fide coram Deo iustificati sunt, saluantur: quomodo coram tribunali consistent, qui Euangelii doctrinam contemnunt, & sine pœnitentia (contaminari multis peccatis) hinc emigrant.

Discimus, neminem in discipulum Christi seu Christianum recipi alia conditione nisi hac, vt crucem suam tollat & sequatur Christum? Matt. 10. v. 38. Luc. 9. v. 24. 14. ca. v. 26.

Dan^{er} mer zum Himmreich ist erköhren / Den stechen allezeit. Distel vnd Dorn. Prouerb. 3.

Oportet nos per multas tribulationes ingredi in regnum cœlorum, Act. 14.

Augustinus. Quid est diu viuere aliud, quam diu torqueri?

Magnum autem discrimen inter afflictiones piorum & pœnas peccatorum sese offert.

Pater cum virgis cadit liberos, non hoc facit vt occidat, sed vt corrigat? Ita Dei crux non est pœna, sed castigatio paterna. Imo & hoc solenne est patrifamilias, vt in suos potius quam in alienos animaduertat.

Vnde Paulus 1. Cor. 11. v. 32. Quum iudicamur seu affligimur, à Domino corripimur, ne cum hoc mundo damnemur. Quibus non ab similia ista sunt, Prou. 3. v. 12. Ego quos diligo, castigo. Et repetitur Hebr. 12. v. 5.

Licet autem Deus promiscue interdum videatur manum suam ad affligendum exerere, (tam pios enim quam impios videmus cruce premi & aduersis subiici) tamè si fiat comparatio horum, tum videtur impiis quodammodo parcere, in suos vero grauius animaduertere, & seuerus esse censor suorum. Vnde

Vnde illi
contrastru
obscura se obli
re descendat
his exempti
re fruantur
ent. Psal. 73.
Sed consol
& calamitate
basum ite di
no infiguntur
Vide exem
contra multa
qua quam i
tationis, i
figitur n
omus in vi
ne quasi cor
genibus De
sed in mis
mento indig
sed in mis
dem prior D

sim secund
olo se gere
sed & ma
re ac illibat
eradam vol
omas suas in
Duo illis pr
reotes sine
ob commend
repre qui
ed & fidelis
etiam mortem

Vnde illæ querelæ piorum, quod impij in deliciis vitam transigere possint & eis omnia ex voto fluant, vino & cithara se oblectent, & tandem in momento absque dolore descendant in sepulchrum. Job. 21. v. 12. quod molestiis exempti secure & suaviter, aliis contemptis, beata vita fruantur, ita ut in cælum os suum efferre non dubitent, Psal. 73. v. 7.

Sed consolationis loco noceant pii, quod illorum crux & calamitates proprie non sint pœnæ, quia non amplius sensum iræ diuinæ seu pœnarum habent, nec à Deo irato insignuntur, sed visicatio & correctio paterna sunt.

Vide exempla, Davidis, 2. Sam. 2. Ezech. cap. 38. v. 1. E. contra multa scelera impiorum preterit quasi conuiuat, nequaquam ipsis in bonum, sed vsu aginet vsque ad diem mortificationis, Jerem. 18. v. 3.

Si igitur nos qui Euangelio credimus, mox, vbi lapsi sumus in vitium, Deus castigat, cedit nobis in bonum, vt hæc quasi correctione in viam reuocet, Rom. 8. v. 28. Diligentibus Deum, Esa. 54. v. 7. Modicum temporis dereliqui te, sed in miserationibus magnis congregabo te: in momento indignationis abscondi faciem meam parumper à te, sed in misericordia sempiterna misertus sum tui, dixit redemptor Dominus.

II. Pars.

Jam secundo loco Petrus suos auditores instruit: Quomodo se gerere debeant ii, quibus non solum persequutio, sed & martyrium sustinendum est, ob constantiam veræ ac illibatæ doctrinæ Christi. Qui itaque patiuntur secundum voluntatem Dei, fideli Creatori commendant animas suas in benefactis.

Duo illis præcipit. 1. Vt animæ suæ utpote immortalis memores sint, & deponant apud Dominum Deum, qui sibi commendata & apud se reposita bene cõseruare possit, utpote qui non solum primario animarum creator sit, sed & fidelis. 2. Præcipit deinde, ne pii illatas iniurias vel etiam mortem, quæ sibi in propinquo esse vident, vlcisci cupiant,

pian, sed & inimicis benefacere studeant & pro ipsis orent, ne Deus hoc ipsis imputet, sed potius peruenite suat ad agnitionem veritatis. Sicque fidem bonis operibus testando eertent cum improbis persecutoribus.

Eandem instructionem etiam hodie dabunt ministri Ecclesie omnibus piis qui affliguntur ob veritatem, vel à mundo opprobrium, imò & mortem perferre coguntur. Sed & omnibus etiam extra casum persecutionis hæc duo sunt strenue præstanda, in primis instante hora mortis, 1. vt anima, quam creauit Deus, ac Christus redemit pretioso sanguine suo, reddatur Deo creatori ac conseruatori suo. Ecclesiastæ 12. v. 7. Spiritus redeat rursus ad Deum, quid dedit illum.

Exempla habemus in Dauidè & Christo, Psal. 37. Stephano, Act. 7.

2. Vt autem absque ira & odio id possint, reddant pro malo bonum; & carbones ignitos in caput colligant inimici, vincantque in bono malum, Rom. 12. v. 20. & 21. Christus id fecit in cruce, vbi dixit: Remitte illis pater, quia nesciunt, quid faciant. Nam si dominum gloriæ cognouissent, vtique non crucifixissent eum, 1. Cor. 2. v. 8. Similiter & Stephanus orat: Domine ne statuas eis hoc peccatum, Act. 7.

Consolatio tum in genere pro omnibus agonizantibus, tum in primis his qui ob religionem veram occiduntur, quod sciunt animam non perire vna cum corpore, sed nos habere fidelem Deum qui sibi commendatam habeat spiritum seu animam nostram, qui etiam rursus apud se depositam animam immortalem in resurrectione generali vniciuique corpori absque peccatorum macula restitutus sit. Hoc est Pauli solatium: scio quod possit seruare depositum, 2. Tim. 1. v. 12. Cui fideli creatori & conseruatori animarum sit laus ex hoc nunc & vsque in secula seculorum, Amen.

F I N I S.

THE-